

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקב

ערב שבת קודש פ' וארא, ר"ח שבט ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידיו ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ר' שמעון הכהן ב"ר משה הכהן ע"ה דואק

נפטר ביום כ"ו טבת ה'תשמ"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בניו

ר' משה הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' מרדכי הכהן

ומשפחתם שיחיו דואק

טעם קדימת משה לאהרן בפסוק "הוא משה ואהרן"

בקשר לשבת זו – פ' וארא, הבאנו צילום ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים במאמר ד"ה הוא אהרן ומשה, שנאמר בהתוועדות ש"פ וארא ה'תשד"מ

(נדפס ב'התוועדויות' תשד"מ ח"ב ע' 769)

להלן פענוח המענה (הכתי"ק בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הקיף את התיבות "שזהו ביאור שני", וכתב בתחתית העמוד: מהקושיא בפשטות – ולא נרמז אפילו שאפ"ל כנ"ל – מוכח דבנדו"ד אין לזה מקום.

ואולי י"ל א' הבי' בזה – היפך הטבע כו' הוא לתמיד. [?].

בסוף השאלה כתב הרבי: ז"א חד פעמי והל' הוא משה גו' מתחלתו ועד סופו.

זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל, מכריז, שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה • בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל – שתיכף ומיד גואל את בני מהגלות • בכוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו'", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בכיאת המשיח • קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תשי"ג – מוגה

שנה בשנה "נזכרים" ועי"ז "נעשים" הענינים שהיו ביום זה בפעם הראשונה, ולא עוד אלא שמשנה לשנה הולך וניתוסף עוד יותר – כהציווי (שהוא גם נתינת כח) "מעלין בקודש"⁴.

וכידוע פתגם והוראת רבינו הזקן⁵ ש"צריכים לחיות עם הזמן". לחיות עם עניני התורה השייכים לזמן זה – לא רק פרשת השבוע, אלא גם (ואדרבה – ביתר שאת (ב)המפורש בתורה אודות ענינו של זמן זה⁶,

(4) ברכות כח, א. וש"ג.

(5) "היום יום" ב' חשוון. ובכ"מ.

(6) והחידוש הוא שכן הוא גם בפרשת השבוע, שכיון שנקבע ע"פ תורה ללמוד ענין זה בזמן זה, עכצ"ל, שיש קשר ושייכות ביניהם.

א. ענינו של ר"ח שבט – מפורש בקרא':
"זיהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם. . הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר" – שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבני" ספר חמישי שבתורה, "משנה תורה"², ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"והימים האלה נזכרים ונעשים"³ – ש"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" מידי

(1) דברים א, ג. שם, ה.

(2) ראה זח"ג רסא, א. ועוד.

(3) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

מדור זה מוקדש

לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

כבנודו"ד, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשת י עשר חודש באחד לחודש וגו'".

ויש לבאר הלימוד וההוראה מהמפורש בקרא ע"ד ר"ח שבט, וגם לבאר הקשר והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר"ח שבט – ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר רב לכם שבת בהר הזה פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי וגו' ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדול נהר פרת", "ראה נתתי לפניכם את הארץ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם גו'".⁷

כלומר, בר"ח שבט מכריז משה רבינו שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים ונשלם הענין דמתן-תורה ("בחורב") – כל ד' הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משנה תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיוק לשון הכתוב בהתחלת משנה תורה – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל!":

"אלה" – מדבר על דבר הנראה ונגלה, שמראה באצבע ואומר "אלה". ובנודו"ד – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" – שכל דברי התורה הם בגילוי לכל בני"י; והגילוי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשוט רמז דרוש סוד, היינו, לא רק חלק הפשוט שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד"בן חמש שנים למקרא⁸, אלא גם חלק הרמז והדרוש ועד לחלק הסוד – כי, ההלכה למעשה שהוא העיקר (שמתגלה לכאו"א מישראל) מתאימה ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובזה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דבני"י בכל עניני התומ"צ, אשר, עיקר העבודה ושלימותה היא בקו ד"עשה טוב", ומזכירים

(7) דברים שם, ו-ח.

(8) אבות ספ"ה.

ברמז גם הקו ד"סור מרע" (כמבואר בפרש"י "דברי התוכחות . . (ש)הזכירן ברמז"), שהענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נתתקנו כבר ע"י עבודת התשובה¹⁰, כיון שעיי"ז ניתוסף עילוי גדול יותר בעבודה ד"ועשה טוב".

ומזה מובן שענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור¹¹, וניצון משה שבכאו"א מישראל¹², מכריז, שכבר נשלמה העבודה בעניני התומ"צ, ומוכנים להכניסה לארץ¹³ בגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע – וארא:

בהתחלת פרשת וארא משיב הקב"ה על טענת משה (בסיום פרשת שמות¹⁴) "זהצל לא הצלת את עמך", ותוכן המענה, שהקב"ה מקבל טענתו הצודקת של משה וגואל את בני"י – "לכן אמור לבני ישראל אני הוי' והוצאתי גו' והצלתי גו' וגאלתי גו' ולקחתי גו' והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה גו'".¹⁵

ומקדים לזה "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי' לא נודעת י

(9) ר"פ דברים.

(10) כולל גם תיקון החטא הכי חמור – "די זהב", "הוכיחן על העגל" (ר"פ דברים ובפרש"י) – כמש"נ "סלחתי כדבריד" (שלח יד, כ. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 570 הערה 10. וש"נ).

(11) ראה תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). ב"ר פנ"ו, ז. זח"ג רעג, א.

(12) שפועל בעבודת כאו"א מישראל שענין היראה נעשית אצלו "מילתא זוטרת"י כמו אצל משה (ראה תניא פמ"ב).

(13) ואילו זכו – היתה הכניסה לארץ בפעם הראשונה באופן שאין אחרי גלות (ראה זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב. ועוד).

(14) ה, כג.

(15) ו, ו-ח.

בהכרח להזדרז במילוי השליחות המוטלת על כאו"א

[. .] אין לחשוש מהענין ד"מחזי כיוהרא" (כאשר הזולת רואה את אופן עבודתו כו') – כפי שהדגיש כ"ק מו"ח אדמו"ר כו"כ פעמים שבימינו אלו אין להתחשב בענין ד"מחזי כיוהרא", מכיון שנמצאים אנו בסוף זמן הגלות ובסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו, ולכן בהכרח להזדרז במילוי השליחות המוטלת על כאו"א מאתנו לעשות את כל התלוי בו להביא את הגאולה.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

בימינו אלה, אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר...

. . בנוגע לחיוב דכאו"א מישראל ללמוד כל התורה כולה – מבואר בהלכות ת"ת שיכול להיות "בגלגול זה או בגלגול אחר". אמנם, בימינו אלה, סוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה – אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר... ויתירה מזה: אי אפשר לסמוך על הרגע שלאח"ז, שהרי יתכן שמישיח צדקנו יבוא ברגע זה ממש! – צריכים רק לדפוק על השולחן ולצעוק "דאלאי גלות"...

. . ומכיון שבימינו אלה – לאחר אריכות הגלות כו' עד עתה – כבר נתבררו כל הניצוצין כו', הרי בודאי שכבר נשלמה כוונת הגלות, ובמילא – "דאלאי גלות!"

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשמ"ח – בלתי מוגה)

הכרעת הכף לטובה היתה כבר

ע"י שעבוד הלב והמוח נעשה ביטול היצר דהיפך הטוב "בכל לבבך, בשני יצריך", עד שבאים לדרגת העבודה ד"בכל מאדך".

ועוד ועיקר – שעיי"ז מבטלים את כל המציאות דלעו"ז, עד לביטול הגלות והבאת הגאולה, כפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מיד הן נגאלין".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לע"נ ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי – נלביע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

לא נפלאות היא ממך

כיון שלעתיד-לבוא יקויים הפסוק "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", לכן גם העבודה בהפצת היהדות והפצת המעיינות צריכה להיות באופן כזה, זאת-אומרת שלא קיימים שום מונעים ומעכבים והעלמות והסתרים; ואין זה ענין ש"נפלאות היא ממך", אלא זה שייך לעבודתו של כל אחד ואחת כי נתנים להם את כל הכוחות לזה –

יש לדעת, שזהו לא יותר מאשר ניסיון, וכמבואר בספרי מוסר וחסידות שענין הניסיון אינו אלא דמיון, אבל באמת אין לו שום מציאות, לא יותר מדמיון כדי שהוא ישבור ויעבור את הניסיון.

וכמסופר במדרש שכאשר אברהם אבינו הלך ל"עקידה", נעמד השטן בדמות נהר המפסיק בין אברהם להר-המוריה, וכאשר אברהם רק נכנס לנהר – מיד ראה שאין זה מציאות, ואין זה אלא ענין של "והאלקים נסה את אברהם" ומה שצריכים הוא רק שיקפוץ. ואפי' אם זה (לא היה ענין של דמיון שאינו במציאות, אלא זה) היה מציאות, גם לא צריכים להתפעל מזה, מכיון שהוא צריך לקיים את ציווי הקב"ה,

ישנו נהר – שיהיה נהר; ישנו כבשן האש – שיהיה כבשן האש! הוא הולך הרי לקיים את ציווי ה',

עאכר"כ כשהאמת היא שאין זה שום מציאות ולא יותר מאשר דמיון.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ואתחנן, שבת נחמו, ט"ו באב ה'תשל"ז – בלתי מוגה)

כאשר יודעים שכל ההעלמות הם דמיון בלבד ולא מתפעלים – הם מתבטלים גם לעיני בשר

כאשר יודעים שהגאולה, עד לדרגא הכי נעלית שבה, ישנה כבר עתה, והיא צריכה רק להתגלות בפועל, אזי הרבה יותר קל לעבור את כל ההעלמות והסתרים שבעוה"ז בכלל ובזמן הגלות בפרט, ובדורות האחרונים בפרטי פרטיות.

מלבד זאת, הרי ידוע שכל המניעות ועיכובים שישנם על עניני תומ"צ, אינם מציאות אמיתית ח"ו, אלא רק העלם והסתר בכדי לגלות כחות פנימיים יותר ("טיפערע כחות") בעבודת ה',

ויתירה מזו, מצד הגאולה, שבאמת לאמיתו הרי ישנה כבר עכשיו, הרי גם ההעלמות והסתרים כבר הוסרו עתה.

וכאשר יודעים שהם דמיון בלבד, ולא מתפעלים מהם אלא הולכים עם תוקף דקדושה, מתבטל ההעלם גם לעיני בשר, ונהי' "לטב עביד" ואזי גם זו לטובה.

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשי"ד – מוגה, תרגום מאידית)

להם¹⁶, "לא נכרתי להם במדת אמיתית שלי . . הבטחתי (לתת את ארץ ישראל) ולא קיימתי"¹⁷, "נדרתי להם ולא קיימתי", ועתה יקיים תיכף הקב"ה את הבטחתו להביא את בני" לארץ ישראל, לאחר ההקדמה ד"אמור לבני ישראל אני הוי":

מבואר בדרושי חסידות¹⁸ ש"אני הוי" הוא הגילוי דמתן תורה, וזהו "וארא את אברהם גו' ושמי הוי' לא נודעתי להם", שלהאבות שהיו לפני מ'ת לא נתגלה שם הוי' לאמיתתו כפי שנתגלה לבני" במ"ת, כהמשך הכתוב "לכן אמור לבני ישראל אני הוי".

ועפ"י יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש"שמי הוי' לא נודעתי להם" לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק אחרי גילוי שם הוי' במתן-תורה מתקיימת ההבטחה "והבאתי אתכם אל הארץ") – כי, במתן-תורה בטלה הגזירה דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים¹⁹, ואז יכולים בני" להכנס ל"ארץ כנען" ולעשותה "ארץ ישראל", כולל גם כללות מעשינו ועבודתינו בבירור העולם, שהעולם כולו יהי' בבחינת "ארץ ישראל" – דירה לו ית' בתחתונים²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור²¹ – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאור"א מישראל, שאף ש"מאז באתי גו' לדבר בשמך", בני" מקיימים מאז התומ"צ, מ"מ "הצל לא

16 שם, ג.

17 פרש"י שם, ג-ד.

18 תר"א פרשתנו נו, סע"א ואילך. ובארוכה – תר"ח שם פז, א ואילך. ובכ"מ.

19 תנחומא פרשתנו טו. שמו"ד פ"ב, ג. ועוד.

20 ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ז. ובכ"מ.

21 נוסף על קריאתה ביחיד – שחייב להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ח, סע"א. שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפה). בערב שבת (שם ס"ו), ועכ"פ קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס"ה).

הצלת את עמך" (כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז²²) – שכוין שכבר הי' הגילוי דמתן-תורה, וחזר ונשנה²³ ריבוי פעמים ב"זמן מתן תורתנו" בכל שנה ושנה²⁴ (יותר מג' אלפים וג' מאות פעמים שנים²⁵). יש לבני" כל עניני התומ"צ בשלימות, ובאופן גלוי, "וארא"²⁶, ולכן מבטיח הקב"ה שתכף ומיד גואל את בני" מהגלות, "והוצאתי גו' והצלת גו' וגאלתי גו' ולקחתי", ד' לשונות של גאולה²⁷, "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית, שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה²⁸, גאולה שאין אחרי' גלות²⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש"עשתי עשר חודש באחד לחודש" חל בשבת פ' וארא – שגמר ושלימות העבודה (מ"ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה מודגש הן בפרשת השבוע והן בתוכנו של היום³⁰, כנ"ל.

22 שיחת ש"פ שמות – סה"ש ה'תש"נ ח"א ע' 241-2.

23 ובאופן נעלה יותר – "מעלין בקודש".

24 נוסף על הענין דמ"ת בכל יום, כמארז"ל (שו"ע אדה"ז או"ח סימן סו ס"ב) "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים", ועד ל"חדשים" ממש (פרש"י תבוא כו, טז. ועוד).

25 ראה ס' השיחות תשמ"ח ח"א ע' 280 ואילך. ושי"נ.

26 וכפירוש רש"י: "וארא, אל האבות" – שבזה נרמזת השייכות לכאור"א מישראל, שהגילוי ד"וארא" קשור (לא כ"כ עם מעלתם ועבודתם הפרטית של אברם יצחק ויעקב, אלא) עם היותם "אבות" דכאור"א מישראל, שמנהילים הענינים שלהם לבניהם אחריהם. "מעשה אבות סימן לבנים", היינו, שהגילוי שהי' אצל האבות נמשך לכאור"א מישראל. ויתירה מזה – בתוספת גילוי שם הוי' שבמ"ת.

27 ירושלמי פסחים פ"י ה"א. שו"ע אדה"ז או"ח סתע"ב ס"ד.

28 ראה תר"ש עה"פ (סקל"ח), ובמילואים לשם (ע' קיא). ושי"נ.

29 מכליתא בשלח טו, א. ועוד.

30 ולהענין, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות ענינים של ר"ח ושבט (בכל ר"ח ובכל שבת); ראש חודש – שקשור עם חידוש הלבנה, ודוגמתו בישראל, "שדומין ללבנה" "מונין ללבנה" (ראה סוכה כט, א. ועוד) –

ד. [.] האמור לעיל שבר"ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ' וארא) מודגשת השלימות דמתן-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלימות מעשינו ועבודתינו בקיום התומצ' וההכנה לגאולה האמיתית והשלימה – מודגש ביותר ומעלה מיוחדת בשנה זו [.] "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש":

בעשירי "לעשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי³¹, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עניני התומצ', כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעת' דרבי".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש", "ראש³² חודש" שכולל כל ימי החודש³³, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי קדש) – **מכריז משה רבינו שבדורנו**, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאו"א מישראל:

"רב לכם שבת בהו הזה", "הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו"³⁴, כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתנו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, **"אלה הדברים"**, ולאידך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבודאי

ש"עתידים להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה העתידה. **ושבת** – שהוא מעין דוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה). ובהדגשה יתירה – בצירוף שניהם יחד.

31) נוסף על השלימות דארבעים שנה בכל עניני עבודתו במשך נשיאותו (שלישים שנה) בחיים חיותו בעלמא דין כנשיא השמיני.

32) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. עט"ר שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ.

33) ובהדגשה יתירה – כשחל ביום השבת, ש"כל מלאכתך עשויו", כולל גם ה"מלאכה" דהתכללות והנהגת כל ימי החודש ברי"ח (כשחל בשבת).

34) דברים א, ו ובפרט י"ו.

נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁵ – מזכירים **ברמז בלבד**, בשביל העילוי דאתהפכא.

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו – **"פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו'"** – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר³⁶, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – **"והבאתי אתכם אל הארץ"**, לשון חמישית של גאולה, הקשור עם בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תשנ"ו (ה'ה' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ

35) ומודגש בשמו (הראשון) – יוסף, ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר", שמ"אחר" נעשה "בן", ובפרט ש"אחר" שנאמר בכתוב (בדברי רחל) קאי על **בנימין**, היינו, "אחר" דקדושה, בערך יוסף, צדיק עליון, ובנימין צדיק תחתון (זח"א קנג, ב).

36) ועפ"ז יומתק שההכרזה על זה היא "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש" – לרמז על גילוי בחי' "אחד עשר" בגאולה העתידה.

ויש להוסיף ולהתמקד עוד יותר – שהעבודה דדור התשיעי (לאחרי הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) מתחילה (בעיקר) מהיום שלמחרת יום ההסתלקות (כי יום ההסתלקות עצמו שייך עדיין לתקופת חיותו בעלמא דין) – י"א שבט, יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוגמתו בנוגע לשנים (ארבעים שנה) – שמתחיל (בעיקר) לאחרי סיום שנת ההסתלקות – בשנת תשי"א. ולהעיר שמצינו דוגמתו גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחרי הכרזת משה ברי"ח שבט דשנת הארבעים "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ" (שאלו זכו היתה גאולה נצחית) – "והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון" (יהושע א, יא), ועפ"ז, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה דהכניסה לארץ (שהרי היום שעלו מן הירדן שייך גם לתקופה שלפנ"ז) הוא יום י"א לחודש הראשון*.

(* להעיר משייכותו לחודש שבט – להדעות שמונין החודשים מכוון למנין השבטים כסדרם בקרבנות הנשיאים (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 316. וש"ו).

לחודש⁹ . . הואיל משה באר את התורה¹⁰, "בשבעים לשון"¹¹ (תוכן עבודתו של בעל ההילולא בהפצת המעיינות חוצה בשבעים לשון¹²) – לעורר ולחזק איש את רעהו בכל הענינים האמורים, ובמיוחד בזירוז והבאת הגאולה תיכף ומיד.

וכן יש לעורר ע"ד ההכנות לעריכת ההתוועדות דהעשירי בשבט – שבודאי תהי' ביחד עם בעל ההילולא, נשיא דורנו בראשנו, ומשה ואהרן ("הם המדברים גו' להוציא את בני ישראל ממצרים"¹³) עמהם¹⁴, כיון שתיכף ומיד ממש, ביום הש"ק פרשת וארא (לפני התחלת הקריאה בפרשת בא), יוצאים כל בני מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁵ (כפי שקורין במנחה), ובלשון המדרש¹⁶ "ראובן ושמעון סלקין", העלי' דכל בני ישראל מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם העלי' דבני ישראל לדרגת האבות¹⁷, העצם דישאל כפי שהם חד עם עצמותו ית', ובזה גופא בעילוי אחר עילוי עד אין סוף, כמ"ש¹⁸ "ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלקים בציון", בביהמ"ק השלישי והמשולש, "מקדש אדני-כוננו ידיך"¹⁹.

(משיחת ש"פ וארא, כ"ח טבת, מבה"ח שבט ה'תשנ"ב - מוגה)

- 8) שו"ע אדה"ז או"ח סר"צ ס"ג (מיל"ש ר"פ ויקהל).
- 9) להעיר מהשייכות דר"ח שבט (חודש החמישי בחדשי החורף) לר"ח מנחם-אב (חודש התמישי בחדשי הקיץ), יום ההילולא של אהרן הכהן, גמר ושלמות עבודתו של אהרן במשך קכ"ג שנה* באופן ד"אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" (אבות פ"א מ"ב), שבאופן כזה צריכה להיות עבודת כאו"א מישראל, "הוי מתלמידיו של אהרן" (אבות שם), כמודגש במיוחד באופן עבודתו של בעל ההילולא דעשירי בשבט.
- 10) דברים א, ג-ה.
- 11) פרש"י שם, ה.
- 12) ראה לקו"ש חלו"ר ר"ח שבט תש"נ ס"ו. וש"נ.
- 13) פרשתנו ו, כז.
- 14) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
- 15) בא יו"ד, ט.
- 16) ויק"ד פל"ב, ה. וש"נ.
- 17) ומודגש ביותר בשנה זו, ה' תהא שנת נפלאות בכל, "בכל מכל כל" – מעלת האבות שהטעימן הקב"ה בעוה"ז מעין העוה"ב (כנ"ל ס"ז [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 262]).
- 18) תהלים פד, ח.
- 19) בשלח טו, יז.

המדור מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הבא – הנסיון האחרון – מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

תיכף ומיד נכנס נשיא דורנו ומביט על כאו"א מהחסידיים

ובנוגע לפועל:

בעמדנו בשבת מברכים חודש שבט, כולל ובמיוחד העשירי בשבט – צריך כאו"א לקבל על עצמו להוסיף ביתר שאת וביתר עוז במעשיו, תורתו ועבודתו של בעל ההילולא, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ל¹, ובפרט בהביטול וההתקשרות אל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא הדור, "הנשיא הוא הכל"², שבכאו"א - מציאותו וכל עניניו, בכל מכל כל, נעשים קודש לנשיא הדור, עי"ז שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - משה רבינו שבדור³, גואל ראשון הוא גואל אחרון⁴ - שענינו העיקרי "להביא לימות המשיח"⁵ בפועל ממש.

ולהוסיף, שהידיעה שתיכף ומיד נכנס כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁶) ומביט על כאו"א מהחסידיים והמקושרים לבחון מעמדו ומצבו כו', מעוררת ופועלת לסיים ולהשלים (גם מלשון שלימות) את כל מעשינו ועבודתינו.

וכדאי ונכון לערוך התוועדויות מיוחדות – החל מיום הש"ק מברכים חודש שבט (נוסף על ההתוועדות שבכל שבת ושבת, "שנאמר בפרשת שבת ויקהל משה . . להקהיל קהילות"⁷ בכל שבת להכנס בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ללמוד בהם תורה לרבים⁸), ובפרט בראש חודש שבט (נוסף על הנהוג לאחרונה בכל ראשי חודשים), "בעשתי עשר חודש באחד

1) לשון אדה"ז באגה"ק שם.
2) פרש"י חוקת כא, כא.
3) "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא" (תקו"ז תס"ט), "ואין דור שאין בו כמשה" (ב"ד פנ"ז, ז).
4) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. לקו"ש ח"א ע" 8 ואילך. וש"נ.
5) משנה ספ"ק דברכות. וראה גם קונטרס משיחות ש"פ חיי שרה, וש"פ שמות שנה זו (סה"ש תשנ"ב ח"א ע" 111 ואילך. ע" 245 ואילך).

(* אף ש"אין מבטלין תינוקות של בית רבן לבני"ר (רמב"ם שם).

האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף הששי, נמצא, ששנת תש"נ היא חצות יום הששי³⁷, או שעה שלישית אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת³⁸ ("יום שכולו שבת"³⁹).

* * *

ה. ובאותיות פשוטות – בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בני" באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁰.

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר – הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות⁴¹ עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת סוטה וכיו"ב), וכבר בזמן הגמרא "כלו⁴² כל הקיצין"⁴³, וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי

37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) הגילוי דשבת (ראה פע"ח עשר השבת פ"ג. שעה"כ ענין ליל ו'. שו"ע או"ח סרנ"א ובט"ז שם. ועוד).

38) להעיר גם משיחת ליל א' דחגה"ש תש"ט (נדפס בסה"מ תש"י ע" 245), שעכשיו (בשנת תש"ט) הוא ערב שבת אחר חצות. ובאגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תקלא: ערב שבת לפני הדלקת הנרות, פארנאכט.

39) תמיד בסופה.

40) ראה לקו"ש ח"ג ע' 394 ואילך.

41) גם לאחר כל הביאורים שבה, כידוע מאמרו של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתארך מאד" (מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואילך. וש"נ), וכיו"ב.

42) סנהדרין ז, ב.

43) וי"ל הפירוש ד"כלו" – גם מלשון כל ושלימות, שכל עניני העבודה הקשורים עם ה"קיצין" היו בשלימות, ואעפ"כ, עדיין לא בא.

ישראל בדורות שלאח"ז⁴⁴ – לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבנ"י בביאת המשיח. ואדרבה – אריכות הגלות מוסיפה בהצעקה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "זהצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בני" תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לצלל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים⁴⁶ והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו. ■

44) ולדוגמא – במאמרו הידוע של רבינו הזקן ד"ה ואת האלף (מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ריש ע' תכא). ולהעיר גם מהמבואר במאמרו של רבינו הזקן בענין ריבוי והתאחרות הקיצים (מאמרי אדה"ז הקצרים ס"ע תקלט. וש"נ).

45) כדברי אדמו"ר מהר"ש – בהמשך לדברי הצ"צ שה"קץ" שנזכר במאמר הנ"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" – שצריכים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד).

46) והדגשה יתירה בנוגע לנשי ישראל – כמארז"ל (סוטה יא, ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל (ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. ועוד) שדור האחרון של הגלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מובן, שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בשכר נשים צדקניות שבדורנו.

המדרש מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ד' מנ"א - שבת חזון - ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: חיי רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

לא להשלים עם המציאות - לצעוק ולדרוש: "למה הרעותה לעם הזה"!?

א. בהאמור לעיל¹ ישנה הוראה נוספת – שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"², ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו – כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! – "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"³, וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת – אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה – הרי ידוע מה שאמרו חכמים⁴ "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות – כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' – הנה בהיותו "אומן במלאכתו"⁵, ובאופן ד"הנחש הי' ערום"⁶, הרי ע"י הערמומיות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של **שטות וסכלות** – שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

וזוהי הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל"⁷ – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("והנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'!? – אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור – ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם

הזה"!

כלומר: אע"פ שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה⁸ [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] – אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של **צעקה** ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"!

טענתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בענין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

וענין זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאוונן על מיתת האבות . . . (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה"⁸ – ביחד עם זה צוה הקב"ה **לכתוב בתורה** את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

המענה על הטענה "למה הרעותה גו" – "וארא"

[. . .] וזוהי כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של **ראי**, ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

(8 פרש"י בפרשתנו ו, ט.)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיינדצ'יק**

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

(4 מגילה יב, ב.)

(5 ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.

(6 בראשית ג, א.)

(7 קהלת ד, יג. וראה זח"ב לג, ב.)

(1 ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" – שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים וכו' – נתבאר לפני"ז בהשיחה (ה'תנועדות' תשמ"ג ח"ב ס"ע 824 ואילך).

(2 שמות ה, כב.)

(3 ברכות ג, סע"א.)